Το 1973 συμμετείχε στο Πολυτεχνείο – 52 χρόνια μετά, πάει στην «Πορεία προς τη Γάζα» (vid)

Πολλές δεκαετίες τώρα η προπαγάνδα της δεξιάς εστιάζει στους αγωνιστές του Πολυτεχνείου που ενσωματώθηκαν και υπηρέτησαν το σύστημα, θέλοντας έτσι να καταδικάσει συλλήβδην ολόκληρη την εξέγερση. Όμως οι αγωνιστές και αγωνίστριες που δεν πρόδωσαν τα ιδανικά τους δεν είναι λίγοι. Απλώς είναι πιο ταπεινοί και θα δυσκολευτεί κανείς να τους πείσει να δώσουν μια συνέντευξη, διότι συνεχίζουν να βλέπουν το συλλογικό συμφέρον, πάνω από το ατομικό.

Μια τέτοια περίπτωση είναι αναμφισβήτητα ο Σήφης Καυκαλάς, το παράδειγμα του οποίου θα μπορούσε να αποστομώσει μεμιάς όλες τις δεξιές κραυγές για τους αγωνιστές του Πολυτεχνείου.

Ο Σήφης Καυκαλάς παρότι βαδίζει στην όγδοη δεκαετία της ζωής του, δεν διστάζει να διακινδυνεύσει για αυτό που θεωρεί τον ανώτερο δυνατό σκοπό. Συζητήσαμε με τον Σήφη Καυκαλά λίγες ώρες πριν ξεκινήσει για μια από τις πιο σημαντικές μάχες της ζωής του.

Ο αγωνιστής της αντιδικτατορικής δράσης μίλησε για αυτά που τον έκαναν να μην μπορεί να κοιμηθεί τα βράδια και να πάρει την απόφαση να ξεκινήσει για τη Γάζα. Ο κ. Καυκαλάς δήλωσε μεταξύ άλλων:

«Έχω χάσει τον ύπνο μου σαν άνθρωπος δηλαδή μου φαίνεται αδιανόητα. Στους χειρότερους εφιάλτες μου δεν έχω δει τέτοια πράγματα και ειδικά αυτό που γίνεται με τα παιδάκια. Και πάντα μου κούνησε το μυαλό η ιδέα να πάω κάτω ρε παιδί μου για βοήθεια, ειδικά στα παιδιά, μπαίνοντας ακόμα αν χρειαστεί και μέσα στην ίδια την Γάζα. Το λέω με ειλικρίνεια αυτό και κατά κάποιο τρόπο μου μόλις έμαθα ότι ετοιμάζονται, αυτή η μεγάλη διεθνής αποστολή, να πάει κάτω, ενθουσιάστηκα. Ενθουσιάστηκα με αυτή την ιδέα και από τις πρώτες συναντήσεις που παρακολούθησα. Πήρα πολύ τα πάνω μου. Βλέποντας αυτά τα κυρίως νέα παιδιά, τους νέους ανθρώπους οι οποίοι να είναι μάλιστα και η πλειοψηφία από όλους που ήταν εκεί σε σχέση με αυτούς που ήταν ενταγμένοι σε πολιτικές οργανώσεις, έβαλα το ερώτημα: Μα τι τους κάνει αυτούς τους ανθρώπους; Έχουν όλο το μέλλον μπροστά τους, βάζοντας σε κίνδυνο τη δουλειά τους. Η συνείδησή μου δεν το αντέχει άλλο να είμαι άπραγος σε σχέση με την κατάσταση που επικρατεί σήμερα.»

https://youtu.be/OIaBSdymWrc

Ο Σήφης Καυκαλάς περιέγραψε τον στόχο της παράδοσης ανθρωπιστικής βοήθειας μέσα από το να περάσουν τα 3.500 φορτηγά που παραμένουν καθηλωμένα εξαιτίας του Ισραήλ και μίλησε για τις

λεπτομέρειες του ταξιδιού, το λεωφορείο μέχρι το κοντινότερο λιμάνι και την πορεία μες στην έρημο. Μιλώντας για τις δυνάμεις που βοηθούν το Ισραήλ ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Καταρχήν να ξεκινήσω από την ελληνική κυβέρνηση, η οποία συνεχίζει τη στρατιωτική Συνεργασία. Μα όταν συνεχίζεις στρατιωτική συνεργασία σημαίνει ότι βάζει πλάτη και σε στρατιωτικές επιχειρήσεις κάτω διατηρεί τον άξονα Ελλάδα Κύπρο Ισραήλ. Τι τους θέλουμε αυτούς τους άξονες και τι έρχονται να εξυπηρετήσουν παρά μόνο να αντιμετωπίζεται ο λαός και κάτω εκεί και ο δικός μας εδώ μέσα; Ε. Συνεχίζουν την συνεργασία των μυστικών υπηρεσιών ασφάλειας, συνεχίζουν την συνεργασία στην ηλεκτρονική παρακολούθηση. Και εμείς τώρα κάνουμε ότι δεν καταλαβαίνουμε. Τι θέλω να πω; Και μας παρακολουθούν όλους. Συνεχίζουν την συνεργασία διαφόρων ιδρυμάτων στον τομέα του πολιτισμού. Και όλα αυτά δηλαδή πλήρης, πλήρης ταύτιση με τις επιδιώξεις του Ισραήλ. Μη χαλάσουμε τη ζαχαρένια του φασιστικού σιωνιστικού καθεστώτος. »

Μεταξύ άλλων περιγράφει την ιδέα για συνωμοτικά ψευδώνυμα παρμένα από τα ονόματα των νεκρών στα Τέμπη, λόγω των κοινών χαρακτηριστικών που βλέπει σε σχέση με την υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής και μιλάει για τη συντροφικότητα των ανθρώπων που συμμετέχουν: Πηγαίνοντας εκεί με ενδιαφέρει ο διπλανός μου, ο άνθρωπος, ο συμμαθητής μου και η συμμαθήτρια να είμαστε ένα πράγμα. Και θα το προσπαθήσω όσο περνάει από το χέρι μου. Στην πορεία αυτή ειλικρινά μιλάει η ψυχή μου και όχι τόσο το σώμα μου, το οποίο εντάξει είναι κάποιας ηλικίας, αλλά εγώ έχω πεισμώσει πολύ, έχω πεισμώσει και αισθάνομαι πολύ όμορφα με τους συμμαχητές μου και της συμμαχήτριές μου.»

Για αυτά και άλλα πολλά μας μίλησε ο Σήφης Καυκαλάς και ως Jacobin Greece τον ευχαριστούμε για την τιμή που μας έκανε να μοιραστεί μαζί μας τις σκέψεις και τα συναισθήματά του.

Οι άνθρωποι αυτοί, μας ζητούν όσο θα περπατούν προς τη Γάζα, να τους δώσουμε δύναμη & ασπίδα με μια μεγάλη συγκέντρωση την Κυριακή στο Σύνταγμα.

Θα το κάνουμε;